పదింబావు అయిపోయింది

వల్లి ఆదరాబాదరా మందు గ్లాసులో పోసి తల్లికి యిచ్చి అన్నం అయినా తినకుండా పరుగులాంటి నడకతో ఆఫీసు చేరింది.

ఆఫీసు గడియారం పదిన్నర కొట్టింది.

రిజిష్టర్‌లో సైన్‌చేసి తన సీట్‌లో కూర్చుంది అదురుతున్న గుండెతో.

ఐదునిముషాల్లో రాము వచ్చి అయ్యగారు రమ్మంటున్నారని చెప్పాడు.

రుమాలుతో చిరుచెమట తుడుచుకుంటూ గదిలోకి వెళ్ళింది వల్లి.

చక్రవర్తి తలవంచుకుని రాసుకుంటున్నాడు.

వల్లి రెండునిముషాలు అలాగే నిలబడి అసహనంగా కదిలింది. అతను తల ఎత్తకుండానే ''ఇప్పుడు టైమెంత అయిందో తెలుసా?''

"పదిన్నర!" గొంతు పెగుల్చుకుని ఎలాగో అంది.

''నేను ఎన్ని గంటలకు రమ్మని చెప్పానో గుర్తువుందా?''

తల వూపింది వల్లి.

అతను రాత ఆపి బల్లమీద వున్న ఆకుపచ్చని పేపర్‌వెయిట్ చేతితో కదుపుతూ ''ఫస్టురాకుండానే కచ్చితంగా జీతం తీసుకుంటూన్నప్పుడు సిన్సియర్‌గా పని చెయ్యాలని తెలీదా?" అతని కంఠం ఎంత నిశ్చలంగా వుందో అంత కరుగ్గా వుంది.

అభిమానం దెబ్బతినింది వల్లికి. ఏదో చెప్పాలనుకుంది కాని నోరు పెగల్లేదు. గుండె గొంతులో కొట్టుకుంది. ఆవెంటనే

కన్నీరు కూడా తిరిగింది. తను అనుకున్న దేమిటీ. జరుగుతున్నది ఏమిటీ! తన తల్లికి యిలా వుందని నెమ్మదిగా నచ్చ చెప్పాలని అనుకుంది? ఆ ధైర్యమంతా యిలా దిగజారిపోయిందేం!

తను యీ మూడేళ్లుగా ఒక్కనా డయినా లేట్‌గా వచ్చిందా? ఈ రోజు ఒక్కరోజు వస్తే కనీసం కారణం కను క్కొని సానుభూతి అయినా చూపించా ల్సిందిపోయి! "వెళ్ళండి. పెండింగ్ ఫైల్సన్నీ పూర్తి అయ్యేలాగుచూడండి " ..తను ఆమె కళ్ళవంక చూసీచూడనట్టుగా నటించి అన్నాడు. వొళ్లు మండింది వళ్ళికి. విసురుగా వెనక్కి తిరిగి స్ప్రింగ్ డోర్స్ "ఫెడేల్" మని నెట్టుకుని వచ్చేసింది.

తలుపుల చప్పుడుకు పులిక్కిపడ్డాడు భాస్కరమూర్తి. తన సీట్‌లోకి వెళ్ళి పోతుంటే, "పాపం. ఇవాళ ఏమి యిబ్బంది వచ్చిందో ఏమో!" అన్నాడు ఆమెకి వినపడేలాగు.

వళ్ళి ఏవగింపు దాచుకుని సీట్‌లో కూర్చుంది.

"ఏమయినాసరే రాత్రి పదిగంట లయినాసరే తను యివన్నీ పూర్తిచేసే వెళ్ళాలి. పుట్టి బుద్ధి తెలిసిందిగా తను ఎప్పుడూ యింత అసహ్యంగా కఠినంగా మాటపడలేదు.

తలతిప్పి బల్లమీది ఫైల్స్ చూసింది.

"అమ్మ అనారోగ్యంవల్ల కొన్నాళ్లుగా వర్క్ సరిగ్గా చెయ్యటం లేదు నిజమే. అయినంతమాత్రాన పని ఎగ్గొట్టాలని చూసేదా తను? అంత నీతిలేనిదా!"

వళ్ళి తల ఫైల్‌లోకి దించుకుంది నిట్టూర్చి.

గంటలు గంటలు గడిచిపోయాయి. వళ్ళి సగంపైగా పూర్తిచేసింది. పన్నెండు న్నర కొట్టింది గడియారం. లంచ్ టైమ్!

ఒక్కొక్కళ్ళు డెస్కులముందునుంచి లేచి కాంటీన్‌వైపు వెళ్తున్నారు.

వళ్ళి ఫైల్స్ మూసేసి కూర్చుంది. పొద్దున అన్నం తినని నీరసం. రాత్రి సరిగ్గా నిద్రలేకపోవటం వల్ల అలసటా కలిసి ప్రాణం తోడేస్తున్నాయి. సన్నగా తలనొప్పి ప్రారంభం అయింది.

రాము ప్లాస్టిక్ బుట్టలో ప్లాస్కు పళ్ళు తీసుకెళ్తున్నాడు చక్రవర్తి రూమ్‌కి.

నిట్టూర్చింది వళ్ళి.

"అలావున్నారేం? వొంట్లో బాగా లేదా?" కాటుక కరిగిపోయి. కళా విహీ నంగా వేసవికాలంలో కాలవల్లా వున్న కన్నులకేసి చూస్తూ అన్నాడు భాస్కర మూర్తి.

"ఆ! కొంచెం తలనొప్పి!" నుదురు రుద్దుకుంటూ అంది.

"కాంటీన్‌కి వెళ్దాం రండి. వేడి కాఫీ పడితే తలనొప్పి ఎగిరిపోతుంది." చను వుగా అన్నాడు నవ్వుతూ.

అతని అతి చనువు ఆమె కసహ్యం కలిగించింది. డెబ్భైమంది పిల్లల తండ్రి

యు వ

ప్పుడా ఇదే రోగం! ఆముదంకంటే ద్దు!"

"వద్దు." అంటూ తల తిప్పుకుంది ఇంకోమాటకి అవకాశం లేకుండా.

మాడిన మొహంతో వెళ్ళిపోయాడు భాస్కరమూర్తి.

"తన తండ్రే బతికివుంటే! తను ఇప్పుడు ఒక మహారాణిలా వుండేది కాలు మీద కాలు వేసుకుని. ఊరూ పేరూ లేని అనామకురాల్లా యీ ఆఫీసులో ఒక యంత్రంలాగా ఎన్నటికీ వుండేది కాదు. ఇంతపెద్ద ఆఫీసులో ఇంతమంది మగాళ్ళ మధ్య తను ఒక్కర్తే ఆడది! తనకి యీ ప్రపంచంలో స్నేహితులంటూ ఒక్కళ్ళూ లేరు. స్నేహితులంటే గుర్తు వచ్చింది. శంకరం ఎక్కడ వున్నాడో ఇప్పుడు!

పన్నెండేళ్ళ క్రితం తమ వూరిలో తన యింటిపక్క నేస్తం! ఏకైక నేస్తం! తన జీవితం ఎస్. ఎస్ ఎల్. సి. వరకూ ఎంత వెలిగిందీ! తన పెంపకమే ఓ ప్రత్యేకత! తన వూరులో వీధి మొత్తం మీద మొట్టమొదటిసారి సైకిల్ తొక్కుతూ తిరిగిన అమ్మాయి తనే కదూ! అంతా వింతగా, ఆశ్చర్యంగా చూసేవాళ్ళు. శంకరాన్ని వెనక కూర్చోపెట్టుకుని సైకిల్ మీద స్కూల్‌కి వెళ్తుంటే, మొగపిల్లలు తనవి

రౌడీరాణీ అని పిలిచే వాళ్ళు స్కూల్లో ఆ పేరు తనకి స్థిరపడిపోయింది అప్పుడు.

అమ్మ ఎప్పుడైనా నాన్నతో తన గురించి అంటే, ఆయన నవ్వుతూ గర్వంతో, "నా కూతుర్ని కలెక్టర్ చేస్తానే." అనేవాడు.

"అయ్యో! నాన్నా! నువ్వెంత అమాయకుడివో! నీ కూతురు కలెక్టర్ కాదు గదా, కనీసం గ్రాడ్యుయేట్ అన్నా కాదు. వూరూ పేరూ లేని అనామకురాలు! ఓ చిన్న మరమేకు ఈ యంత్రాంగంలో. దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్న వల్లి ఘొల్లున నవ్వులు వినిపిస్తే, తల తిప్పి చూసింది

ఎదురుగ్గా వేప చెట్టుకింద నిలబడ్డ భాస్కరమూర్తి అంటున్నాడు: "ఈయన చూట్టానికి చిన్నవాడిలా వుంటాడు గానీ మహామొండీ, చచ్చేస్ట్రిక్టూ! ఐదు నిముషాలు లేటయితే వూరుకోడు. లీవ్ కావాలంటే యక్ష ప్రశ్నలు! ఇతని తండ్రే నయం అనిపిస్తున్నాడు ఇప్పుడు. దీనికంటే గవర్నమెంట్ ఆఫీసే నయం." ఇంకోళ్ళని విమర్శిస్తూ వుండటం అతని కెప్పుడూ ఇష్టం. "ఇటువంటి సంఘానికి పూచీస్" అనుకుంది వల్లి.

* *

సాయంకాలం ఆరు గంటలయిపోయింది. ఇంకొక్క పావుగంట వుంటే పని పూర్తి అయిపోతుంది. ఆఫీసంతా ఖాళీ అయిపోయింది. రాము గుమ్మంలో నిలబడి ఉన్నాడు.

చక్రవర్తి గదిలోంచి వచ్చాడు. అతను తనని దాటిపోతూ ఒక్కక్షణం తన సీట్ దగ్గర ఆగటం గమనిస్తూనే ఉంది. కానీ సీట్లోంచి లేవలేదు. ఇదేం ఆఫీస్ క్రైమా!

అతని అడుగులకు మడుగులొత్తుతూ లేచి నిలబడటానికి!

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

"రామూ! ప్లీజ్ అయిదు నిముషాలు" అంటూ గబగబా పని చేసుకోటం ప్రారంభించింది.

పావుగంటలో అన్నీ సర్దేసి యింటికి బయల్దేరింది

చీకట్లు ముసురుతున్నాయి.

పరిసరాలు గమనించకుండా, మరో ఆలోచన లేకుండా ఇల్లు చేరుకుంది

ఇల్లంతా బావురు మంటోంది. చీకట్లు దట్టంగా వ్యాపించాయి. తల్లి మంచంలో మగతగా పడుకుని వుంది.

రాత్రి పడుకోబోయేముందు అనుకుంది వల్లి. రేపు అమ్మని నర్సింగ్‌హోమ్‌లో చేర్పించాలని! పగలంతా యిలాగ దిక్కులేనిదానిలా పడివుండేకంటే అదే నయం. కాస్త ఆ నర్స్‌లు కనిపెట్టుకునేనా వుంటారు.

ఆ మర్నాడే తల్లిని హాస్పిటల్లో చేర్పించింది వల్లి.

* *

రోజులు నిరాసక్తంగా గడిచి పోతున్నాయి. తల్లిని తను కనిపెట్టుకుని వుండ

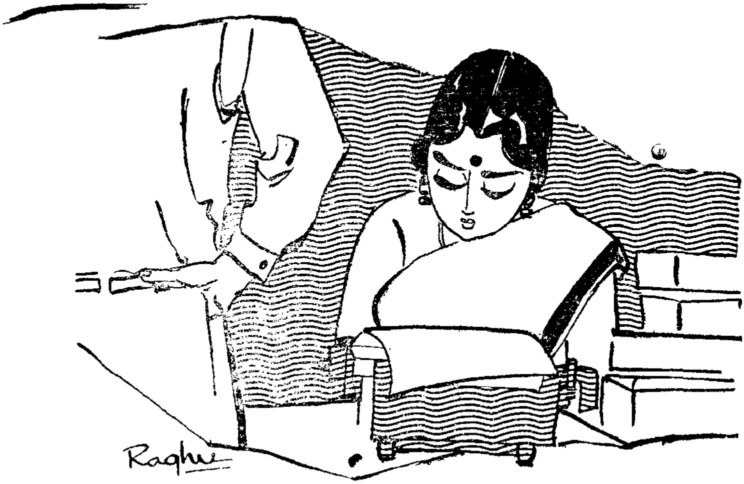

లేకపోయినా కనీసం హాస్పిటల్లో సరైన వాతావరణమూ, నర్సులూ అయినా వుంటారు గదా! బోలెడంత డబ్బు అవుతోంది. కానివ్వు ఏం చేస్తాం! ఒకపూట తిండి మానేసి అయినా తల్లికోసం డబ్బు వినియోగించాలి ... వెచ్చించాలి

ఒకరోజు ఆఫీసు వర్కు గంటకు ముందే ముగింపుచేసి సరాసరి హాస్పిటల్ కొచ్చింది.

తల్లి ఆరోగ్యం మాత్రం మారలేదు.

ఓ గంట కూర్చుని ఖాళీ ఫ్లాస్కుతో తిరిగి వస్తూంది. వరండా దాటుతుంటే "హల్లో!" అని విన్పించింది దగ్గరగా.

పరధ్యానంగా వున్న వల్లి ఉలిక్కిపడి తల ఎత్తింది.

అతి దగ్గరగా నిలబడివున్న చక్రవర్తి!

''ఏమిటి యిక్కడున్నారు? మీవాళ్లు ఎవరయినా వున్నారా?'' కుతూహలంగా చూస్తూ అడిగాడు.

తడబడింది వల్లి. ''ఆ! మా అమ్మ వుంది.''

''ఏమిటి అనారోగ్యం?''

''బ్లడ్ ప్రెజర్!''

''ఎప్పుడు జాయిన్ చేశారు?''

వల్లికి విసుగనిపించింది. ఏమిటీ యక్ష ప్రశ్నలు! చీకటి పడుతోంది. ఇంటికివెళ్ళి అన్నం వొండుకోవాలి. బట్టలు వుతుక్కోవాలి.

"వారం రోజులయింది."

ఆమె కళ్ళల్లో కలగా కన్పిస్తున్న విసుగు అతను గమనించాడు.

"ఓ అరగంట వెయిట్ చెయ్యండి. నేనూ వస్తాను. కారులో వెళ్దాం? సమాధానంకోసం ఆగకుండా వెళ్ళిపోయినాడు.

వల్లికి వొళ్ళు మండింది. ఏమిటి అదా: టీ! ఇదేం ఆఫీసా! అతని గొంతులో ఎప్పుడూ అధికారమూ, గర్వమూ యేనాసీ యింకో ధ్వని వుండదా! అతను పొడ్డున్నాడు కాబట్టి తను తప్పకుండా వెళ్ళి తీరుతుంది.'' వల్లి విసురుగా వచ్చేసింది.

బాగా చీకటి పడింది.

కార్పొరేషన్ దీపాలు వెలుగుతున్నాయి, గుమాస్తా పేలవమయిన నవ్వుల్లా: ఏం సందడి! అంతా నవ్వుతూ గడపాలని ప్రయత్నించేవాళ్ళే!

ఉనేగా సెంట్ వాక్కా అబ్బాయి వల్లిని రాసుకుంటూ వెళ్ళాడు

వల్లి భుజంమీది ప్లాస్కు అటూ యిటూ వూగింది.

''పీడమొహం తగలెయ్య! కళ్ళు కనిపించట్లా: డాష్ కొట్టడానికి అంతులేని ధైర్యం. మళ్ళీ పెళ్ళంటే అంతులేని భయం!....'' నవ్వుకుంది వల్లి తన ఆలోచనలకు.

''పెళ్ళి: ఎందుకు! పెళ్ళి చేసుకుంటే అందం ఏముందీ: లేనిపోని బెడద నెత్తికి తెచ్చుకుంటమే: పిల్లలు - సంసారం అదో తప్పుకోలేని గొయ్యి. విలువనా ఒగబడాల్సిందే: ప్రియుడు రాళ్లగా వుండే వేరు. భార్యగా చేసుకుంటే వప్పనయి పోదూ!''

చీకటియిల్లు ఆహ్వానించింది వల్లిని.

శాంతిపి నిస్పృహగా వావమీద కూలబడింది కళ్ళుమూసుకుని వ్యర్థమయిన జీవితం! మార్పులేని నిరాశ!

కన్నతల్లి పట్ల బాధ్యతకూడా సరిగ్గా నిర్వర్తించలేక పోతోంది.

* *

మధ్యాన్నం! కాగితాలు ప్లైప్ చేస్తోంది అర్జెంటని. రామువచ్చి పిలిచాడు ఫోను వచ్చిందని,

తనకు ఫోను ఎక్కడ్నుంచి!?

వల్లి రుమాలుతో మొహం తుడుచుకుంటూ చక్రవర్తి గదిలోకి వెళ్ళింది రిసీవర్ బల్లమీద వుంది.

''హలో'' అంది వల్లి. చెయ్యి కంపించింది

* *

వల్లి మొహం పాలిపోయింది. గట్టిగా బల్లని పట్టుకుని

''ఎప్పుడూ?'' అంది వొణుకుతున్న గొంతుతో.

* *

వల్లి గొంతులో మార్పుకి చక్రవర్తి తలెత్తి చూశాడు.

రిసీవర్ పట్టుకున్న చెయ్యి వొణికిపోతోంది. మొహం పాలిపోయి పెదిమలు నల్లబడ్డాయి. కళ్ళనుంచి నీళ్ళు జారుతున్నాయి,

చక్రవర్తి జాగ్రత్తగా విన్నాడు అటునుంచి వినపడుతున్నదాన్ని. వాళ్ళ అమ్మగారిక్కడబోలు కండిషన్ ఏం బాగా లేదట. మాటకూడా పోయిందట.

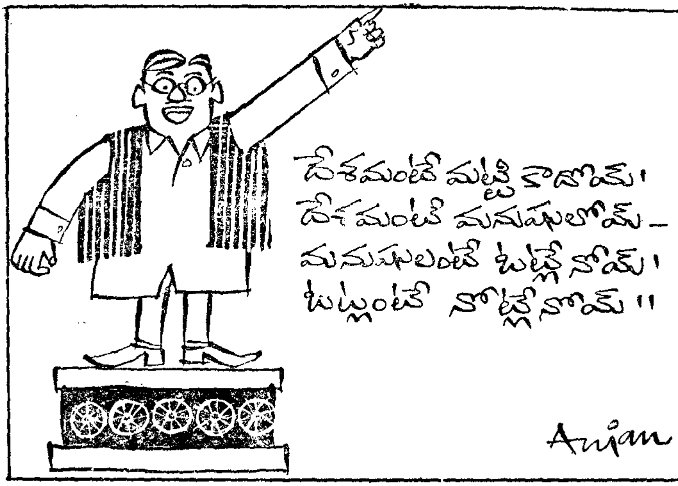

వళ్లి మెదడు మొద్దుబారి పోయింది. రిసీవర్ పెట్టేసి బయటికి వచ్చేసింది తడబడుతూ.

చక్రవర్తికి చెప్పనయినా లేదు. గబగబా రోడ్డును అడ్డంగా దాటబోయే ప్రయత్నంలో పరుగెత్తబోతోంది

చటుక్కున ఎవరో పట్టుకున్నారు. తల తిప్పిచూసే ఓపికకూడ లేకపోయింది వళ్ళికి.

"కారులో వెళ్దాంరాండి." చక్రవర్తి వళ్లి చెయ్యి పట్టుకుని ఒక విధంగా లాక్కుపోయాడు.

హాస్పిటల్ ముందు కారాగింది. వళ్లి దూకి పరిగెత్తింది.

"అమ్మా! అమ్మా!" ఏముంది అక్కడ! మొహంమీద దుప్పటి కప్పేశారు అప్పటికే.

వళ్లి తల్లి మీద వాలిపోయింది ఏడుస్తూ.

అమ్మా! నేనొక్కదాన్నే ఎట్లా బతకనమ్మా! నన్ను వొదిలేసి పోయావా? కళ్లు తెరువు ఒక్కసారి. అమ్మా! అమ్మా! నే నెవరికోసం బతకాలమ్మా! నా వుద్యోగం, నా వూపిరీ ఎందుకమ్మా?" పిచ్చిదానిలా అరుస్తూ హృదయ విదారకంగా ఏడ్చేస్తున్న వళ్లిని ఎవరో యివతలికి లాక్కొచ్చారు. వళ్లి ఏమీ పట్టించుకోలేదు అది ఎవరో.

ఇంటికెలా వచ్చిందో, ఎవరు తెచ్చారో ఏమీ గమనించే స్థితిలో లేదు.

ఒకటే బాధ! ఒకటే కన్నీరు! కనీసం ఆఖరి క్షణాల్లో అయినా తను దగ్గర లేకపోయింది. తల్లిని చూడలేకపోయింది. తన వుద్యోగమే తల్లి తనకు ఆఖరి చూపుని కూడా కరువు చేసింది.

రెండు రోజుల తర్వాత ఆఫీసుకు రిజైన్ పంపించేసింది. శ్మశానంలాంటి యింట్లో ఏడుస్తూ కూర్చుంది ఏకాకిలా.

ఏముంది అంతా శూన్యం! తనకు ఎవ్వరూ లేరు.

మోకాళ్లల్లో తలదాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేసింది వల్లి.

హఠాత్తుగా యిల్లంతా వెలుగు పడుతుంది. ముడుచుకున్న రెప్ప ఎత్తి చిట్లించి చూసింది.

ఎదురుగ్గా మసగ్గా ఎవరో కన్పిస్తారు. క్రమంగా తన కళ్ళకు కన్పిస్తున్నది ఎవరో అర్థం అయింది. వల్లి మొహం ఎర్రనయింది.

చటుక్కున లేచి నిలబడింది "కూర్చోండి. అయ్యో మీలాంటి గొప్ప వాళ్ళు మా యింటికి వస్తే కుర్చీ అయినా లేదు. ఇదుగో ఈ మంచంమీద కూర్చోండి దాని మట్టి మీ బట్టలకు అంటుతుందేమో!" సాధ్యమయినంత వెటకారం గొంతులో నింపి అంది.

ఇద్దరిమధ్యా కాలం నిల్చిపోయింది. నిశ్శబ్దం రాజ్యం చేస్తోంది. వల్లి తల దించుకుని కూర్చుంది.

చక్రవర్తి హఠాత్తుగా అడిగాడు "రిజైన్ చేశారేం?"

చటుక్కున కళ్ళెత్తింది సంధ్యాసమయాన నిర్మలమయిన కొలనులో ప్రతిబింబించిన ఆకాశం ఎరుపురంగులా వుంది ఆ కళ్లు.

"ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసరం కన్పించలేదు. నేను సంపాదించిన జీతం కోసం ఎదురు చూసేవాళ్ళు ఎవరూలేరు. నేను ఎవరికోసం సంపాదిస్తున్నానో వాళ్ళు నన్ను విడిచి వెళ్ళిపోయినారు." వల్లి గొంతు జీరపోయింది.

"మీసంగతి?"

"నేనా! నేనొక్కదాన్ని ఎలాగో బతక్కపోను. ఇంత విశాలప్రపంచంలో నాకు చోటు వుండదా? నా వొంట్లో యింకా నెత్తురు వుంది. నా జబ్బల్లో బలముంది. అంట్లు తోమటానికయినా నా క్వాలిఫికేషన్ నాకు అడ్డురాదు."

"అంట్లు అయినా తోముతారుగానీ నా దగ్గర పని చెయ్యనన్నమాట" చక్రవర్తి సూటిగా అడిగాడు.

"మీకు నమస్కారం చేస్తాను. నన్ను వొంటరిగా వొదిలెయ్యండి మీ క్రింది వుద్యోగిమీద మీకు గల ఆదరానికి చాలా సంతోషం దయచేసి నన్ను వొంటరిగా వుండనివ్వండి" ఆమె చేతులు దీనంగా జోడించింది.

చక్రవర్తి మనసులో బాధనిపించింది. లేచాడు మంచంమీదనుంచి. అతని కళ్ళు అప్రయత్నంగా ఆ యింటిని తిలకించినాయి.

తాడుమీద వ్రేల్లాడుతున్న మాసిన చీరలు, కిటికీలో ఖాళీ మందుసీసాలూ!

నేలంతా ఎంతో అశుభ్రంగా. బత్తాయితొక్కలతో పాడుపడి మానవ

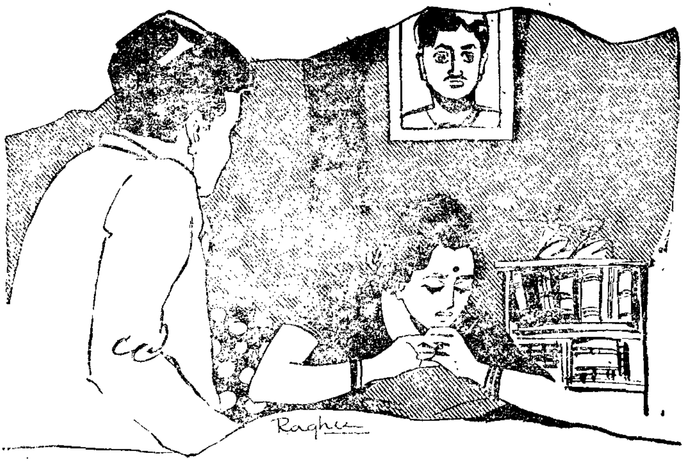

సంసారమే ఎరగనట్టుగా వుంది. సూర్య కిరణాలు పడి కిటికీలకు తలుపులకు యథేచ్ఛగా అల్లుకున్న సాలెగూళ్ళు మెరుస్తున్నాయి

చక్రవర్తి దృష్టి గోడమీద తగిలించి వున్న ఫోటోమీద పడింది. అతని కళ్ళు అక్కడే నిలిచిపోయాయి

“అదీ..... అది...... వెంకట్రామయ్య గారిదికదూ?” అతని ప్రశ్నకు తల వూపింది వల్లి.

అతని కళ్ళల్లో అంతులేని ఆశ్చర్యం తొంగిచూసింది.

“అది యిక్కడెందుకుంది? ఆయన మీకు బంధువా?” కుతూహలంగా అడిగాడు.

ఆమె అతని కేసి విసుగ్గా చూసింది. “ఆయన ఎవరనుకుంటున్నారు? మా నాన్న!”

చక్రవర్తి ఒక్క అడుగు ముందుకు వేశాడు “నిజం!” “నువ్వు వల్లివా? వెంకట్రామయ్యగారి అమ్మాయివా?” ఆమె పేరు అప్పుడే తెలిసినట్టుగా అడిగాడు సంభ్రమంతో.

వల్లి చిత్రంగా చూసింది యీ యనకి మతిపోయిందా అనుకుంటూ.

“వల్లీ! నన్ను గుర్తుపట్టలేదూ? నేను శంకరాన్ని. నీ చిన్ననాటి స్నేహితుణ్ణి! గుంటూరులో మీ యింటిపక్కన వుండే ఆనందరావుగారి అబ్బాయి శంకరాన్ని!”

వల్లి నమ్మలేనట్టుగా, అంతా అయోమయంగా వున్నట్టు తోచింది. ఇదేమిటి! ఈ మధ్య తరచూ గుర్తు వస్తున్న శంకరం యితనా? సన్నగా పీలగా టైఫాయిడ్ రోగిలావుండే శంకరం యీ హీరోలాంటి చక్రవర్తా! లక్షలకు అధికారా? అసంభవం!

ఆమె కళ్ళల్లో అపనమ్మకం అతను పసిగట్టాడు. ఒక్కడుగు ముందుకు వేసి ఆమె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. "నిజంగా నేను శంకరాన్నే, వల్లీ! మీరు గుంటూరు నుంచి వెళ్లిపోయాక యేడాదికి కాబోలు మేమూ అక్కణ్ణుంచి వచ్చేశాము. నా బి. ఏ. అవటమూ నాన్న చనిపోవటమూ ఈ ఆఫీసుమీద అధికారాలు అన్నీ నాకు రావటమూ ఒక్కసారే జరిగాయి. నా పేరూ మార్చుకున్నాను అప్పుడే నా ఆఫీసులో నాకింద పనిచేసే ఓ అమ్మాయే వల్లి అని నాకేం తెలుసూ?"

వల్లి మొహం పాలిపోయింది. పెదిమలు బిగించి, "నేను నమ్మలేను." అంది.

"అవును. ఇక్కడ హఠాత్తుగా నాన్నగారి ఫోటో చూడలేకపోతే నేనూ నమ్మేవాడిని కాదు యీ నిజాన్ని. వల్లీ! మనిద్దరం ఆ రోజుల్లో ఎంత స్నేహితుల్లా వుండేవాళ్ళం. అదంతా యిప్పుడో మధురమయిన కలలా అన్పిస్తోంది. ఆ నాటి స్మృతుల్లో నేను ఒక్కటిగూడా మరచిపోలేదు. మీ నాన్నగారికి నువ్వు అమ్మాయివన్న సంగతి ఎప్పుడో గాని గుర్తువచ్చేది కాదనుకుంటాను. ఎంత అల్లరి చేసేదానివి అప్పుడు!

"నాతో ఓళ్ళంగోడు, గోలీలూ ఆడేదానివి. నీతో తొక్కుడుబిళ్ళ, చెమ్మచెక్క ఆడేవాణ్ణి నేను. నీకు సైకిలింగ్ నేర్పించె నేను.

"సైకిల్ మీద నువ్వు తొక్కుతూంటే నివెనక భయం భయంగా కూర్చుని ఏదో ఆనందంతో నీతో స్కూల్ కెళ్లేవాడిని!

"ఆ రోజులు ఎంత మధురమయినవి! ఎంత హాయి వాటిల్లో! మనం యిద్దరం తెల్లవారుఝామున లేచి ఆవుపేడ తెచ్చి లాంతరవెలుగులో, పెచ్చుని దుప్పట్లు కప్పుకుని గొబ్బెమ్మలు చేసేవాళ్ళం కదూ! మీ యింట్లో అప్పుడు పెద్ద పున్నాగచెట్లు వుండేవి. వెన్నెల తివాచీ పరచినట్టుగా నేలమీద వత్తుగా రాలిన పున్నాగపూల్ని మనం ఏరితెచ్చి దండలు అల్లి ఆ గొబ్బెమ్మల చుట్టూ పరిచేవాళ్లం. మా అమ్మ కీ సరదాలన్నీ ఏం లేవు. అందుకే మీ అమ్మప్రాణం తీసి ఆ చలిలో లేపి పెద్ద పెద్ద ముగ్గులు వేసేదాకా చంపేవాళ్ళం. మీ అమ్మ నవ్వుతూ మధురంగా విసుక్కుంటూ, కూనిరాగాలు తీస్తూ ముగ్గులు వేసేదికదూ!

"శంకరం ఆడపోలిక్కి దీని మొగలక్షణాలకీ సరిపోయింది." అని మీనాన్నగారు నవ్వుతూ ఎగతాళి చేసేవారు. అబ్బ! ఎంత అద్భుతమయినవా వయస్సు!" వల్లి యీ లోకం స్పృహలేనట్టుగా కళ్ళు విప్పార్చి చక్రవర్తి మాటలు వింటోంది. కళ్ళనుండి పున్నాగపూలు కదులుతున్నాయి పున్నాగ పరిమళంలాంటి ఏవో స్మృతులు!—

"వల్లీ! నాకు ఎప్పటికీ మరపురానిది ఒక్క సంఘటన చెప్పనా?" నువ్వు గుర్తువచ్చినప్పుడల్లా నాకు ఆసంఘటనే

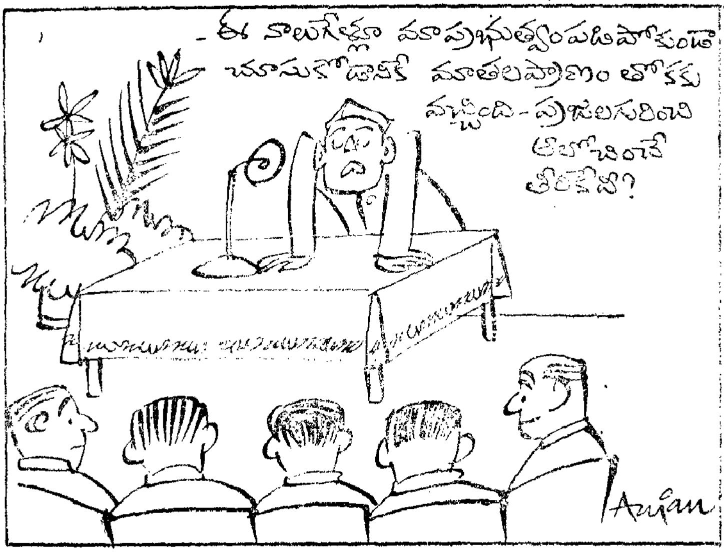

నవ్వు తెప్పిస్తుంది. ఒకసారి యిద్దరం వాకిట్లో అరుగుమీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాము. నువ్వు ఎప్పుడూ లేంది ఆరోజు పరికిణీ, జాకెట్ వేసుకున్నావు. నీ బాబ్ జుట్టుకి కష్టపడి సవరం కలిపి నడుంవరకు ఎరుపు, తెలుపు, పసుపు కలయికలతో మనోహరంగా వున్న పెద్ద పెద్ద బంతిపూలతో జడ వేసింది మీ అమ్మ. మనం పరిసరాలు గమనించకుండా మాటల్లో మునిగిపోయాం. ఇంతలో ఎక్కడ్నుంచో పెద్ద ఎద్దులాంటి మేక వచ్చి గభాల్ని పూలజడ బలంగా లాగి నోటితో కరుచుకు పారిపోయింది. తర్వాత మనం అందరం ఆ విషయం చెప్పుకుని ఎన్నాళ్ళు నవ్వుకున్నాం!"

చక్రవర్తి కలల్లోనుంచి జారి వల్లి కేసి చూశాడు. వల్లి కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి, శరీరం కొంచెంగా వణుకుతోంది. పెదిమలు కదుల్తున్నాయి

కుదిపాడు చక్రవర్తి వల్లిని.

పెనుగాలికి పారిజాతం మొగ్గలా వల్లి చక్రవర్తి చేతుల్లో స్పృహతప్పి పడిపోయింది.

ఆమె పెదిమలు కదుల్తున్నాయి "శంకరం!" అంటూ.